

и. Една минута ако погълчеше на Главка, ако са отречение и го намразеше, то съв част подиръ туй проливаше горчивы съззы, припознаваше слабостта на сърцето си и преиспълнена отъ горчивина повтаряше «Той ма презира, той не ма обыча!»

Щомъ египтяниниѣтъ си отиде отъ къщата и; ти са оттегли въ вжтрешниѣтъ си стап, като заповѣда на слугиниѣтъ си да не възвзватъ при ней, и не приемаше никого отъ безчисленниѣтъ си обожатели които обсаждахъ вратата и. По тѣзи причина и Главкѣ като не можеше да я види чюдяше са като не знаеше причината. Той никога не подозрѣваше, че неговата Иона, неговата царпца, богынята на мислиѣтъ му, са е увлѣкла отъ нѣкой женскы капризъ, отъ който често са оплаквахъ италийскыѣтъ поеты. Мисляше че достоѣпното простодушиѣ на Иона е по горне отъ сичкыѣтъ хитруванія, които употребаватъ уличниѣтъ жени за да мѣжтъ любовнициѣтъ си. Душата му бѣше смутена, но не изгубена надѣждата му, защото знаеше че обыча и че го обычатъ. Можеше ли той да има по добра здравина противъ любовниѣтъ си страховѣ?

Посрѣдъ дълбока ноцъ, когато улициѣтъ бѣхъ утихнали и мъртво мълченѣе владѣяше по тѣхъ, когато Главкѣ имаше за свидѣтель на любовта си само мѣсеца, той мълчеливо са управи къмъ храма на божеството си, къмъ къщата на Иона, и тамъ споредъ прекрасниѣтъ обычаи на отечеството си, извърши свещенниѣтъ си обредъ. Той покачи на вратата на любовницата си прекрасны вѣнцы, на които сѣко цвѣтъе бѣше символъ на нѣжна любовь, и усладжаше ноцното си бѣтнѣе съ свиряята на ликійската свирка, и пѣеше стихове които му вдѣхваше положениѣто му.

Но прозорецѣтъ не са отвори за него, нито видѣ той сладостната усмѣхка на богынята си да освети тишината на онѣзи ноцъ. Ввредъ царуваше мълченѣе и скърбъ. Не знаеше да ли бѣхъ угодны стиховеѣтъ му и да ли са чужъ изразениѣтъ въ тѣхъ желанія.

Съ сичко туй Иона не спѣше, нито са разсърди като ги чу, нѣжниѣтъ звукове са чувахъ доро до чертога и, умекотявахъ сърцето и го увлѣцахъ. Докато ги слушаше тя не вѣрваше любовника си за виновенъ, но щомъ престаняхъ и пѣвецѣтъ си отиде исчезъ и обаяниѣто, и Иона въ горчивината на сърцето си помисли почти като за ново поруганѣе туй толкосъ почтително изразяванѣе на любовта.

Казахъ че Иона не рачеше да приеме никого, но съ исклученѣе на едно, който можаше да я вижда, който имаше въ къщата на Иона почти роднинска власть. Арбакъ искаше за себе си една ис-